

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Overskou, Thomas.; af Thomas Overskou ;
Udg. med en statistisk Oversigt over
Kunstnerens Virksomhed af Edgar Collin.

Titel | Title:

Anton Vilhelm Wiehe : 1843-1879 : en
Kunstner-Biografi

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1879

Fysiske størrelse | Physical extent:

34 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Overskou.

A. Vilh. Wiehe.

1879.

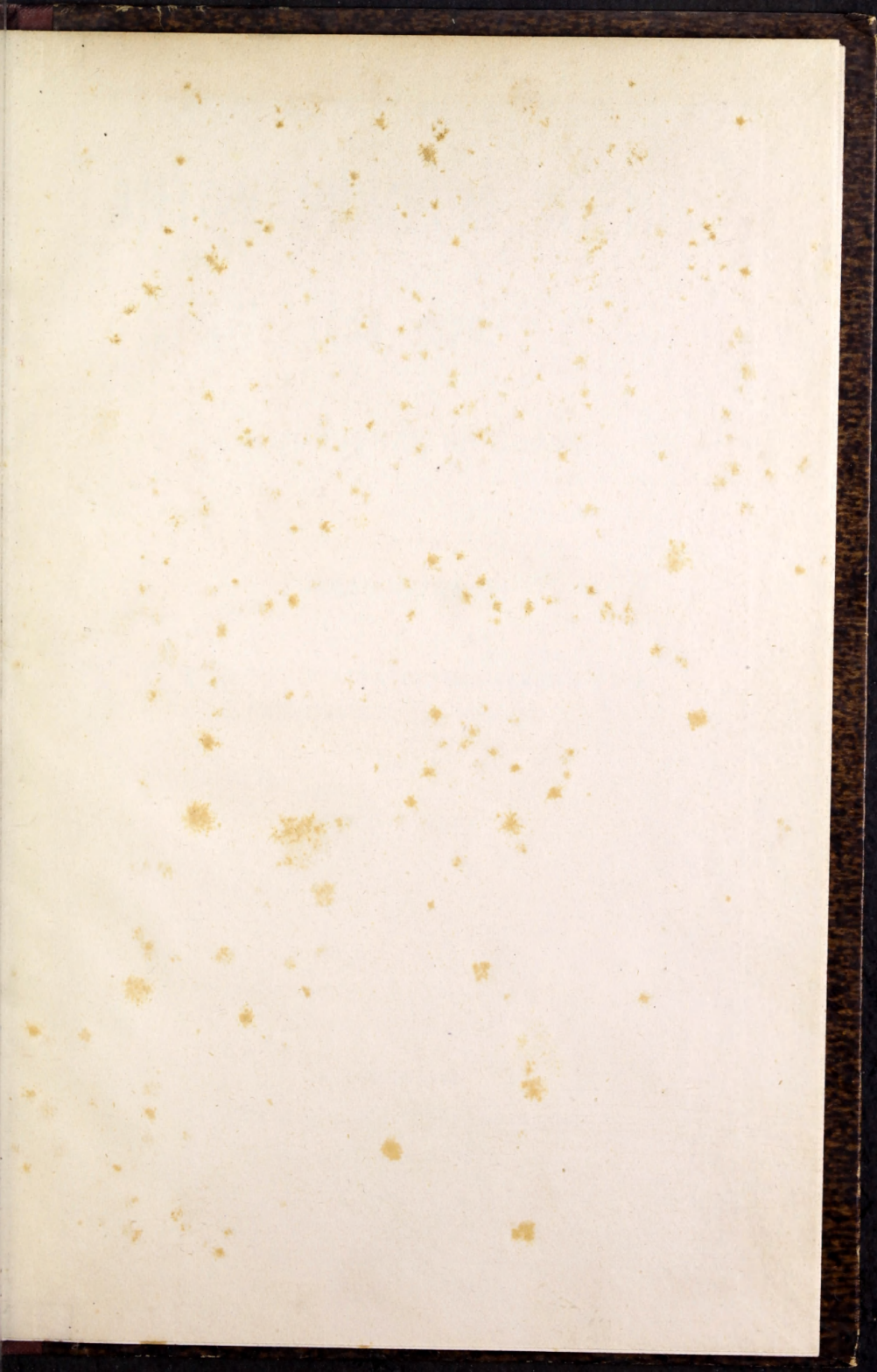
461-257-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020731258

ANTON VILHELM WIEHE.

1843—1879.

EN KUNSTNER-BIOGRAFI

AF

THOMAS OVERSKOU.

UDGIVET MED EN STATISTISK OVERSIGT OVER
KUNSTNERENS VIRKSOMHED

AF

EDGAR COLLIN.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF J. H. SCHUBOTHES BOGHADEL.

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1879.

Familier, hvori et afgjort stort og ægte Fremstillingsgeni viser sig at være arveligt, høre i den Grad til Sjeldenhederne i Skuespilkunstens Historie, at der selv i ethvert af de Lande, der have de fleste Theatre, kun er at anføre en eneste navnkundig endnu levende Skuespillerslægt: i Frankrig fra Charles Favart, som betraadte Scenen i 1745; i England fra John Kemble, der spillede første Gang i 1776; i Tydskland fra Ludvig Devrient, hvis Debut faldt i 1802, og i Nordamerika i Familien Booth, som nedstammer fra den berømte Barton Booth, der først optraadte i Dublin 1694. Desto mærkeligere er det, at ogsaa det lille Danmark, som i ikke mere end 131 Aar har havt en ordnet, stadig Skuespilopførelse, og det kun i eet Theater, kan gjøre sig til af at eie en i Folket navnkundig, i sin første Spire 1773 — altsaa for over 100 Aar siden — fremskudt og endnu blomstrende Skuespillerslægt, som ligeledes, medens Mangfoldige, der have virket med og omkring den, ere bortgaaede som enkelte Personligheder, er bleven den eneste kunstnerisk udmærkede Slægt, vor Theaterhistorie har at nævne: den nemlig, der er udgaaet fra den geniale Rosing, som begyndte sin Kunstnerbane i 1777, og hans ikke mindre geniale, i sit 97de Aar ved Døden afgaaede Kone, Johanne Cathrine, født Olsen, der fire Aar tidligere havde betraadt Scenen.

Deres Kunstneraand gik ikke blot over i deres varmtfølende og talentrige Datter Emilie, som var en af det kongelige Theaters fortræffeligste og mest yndede Kunstnerinder fra 1802, indtil hun, kun 27 Aar gammel, døde i 1811; men den besjælede ogsaa deres yngre Datter, Antoinette Louise, som var gift med den i 1867 afdøde Justitsraad, Havneskriver og Ridder af Danebrog Carl Vilhelm Wiehe, og, ligesom han, der var en dygtig Karakterfremstiller i den berømte franske Komiker Potiers Fag, jævnlig spillede i det for sine Forestillingers ægte kunstneriske Udførelse høit ansete Borupske Selskab, hvor hun, ved den Naturlighed og Følelse, hun lagde i sit Spil, ofte mindede om sin herlige Moder. Disse to rigt begavede Privatskuespillende vare Forældre til den i 1864 altfor tidlig ved Døden uerstattelig tabte, geniale Michael Wiehe og hans yngre Brødre, Skuespillerne Anton Vilhelm og Johan Henrik.

Anton Vilhelm Wiehe, af hvis Kunstnerliv her skal gives et Omrids, er født den 8de Juli 1827 i Kjøbenhavn, og blev, efter at han var konfirmeret, sat i Lære hos Malermester Kongslev, en dygtig Mand i sit Haandværk og Lærer ved Kunstakademiet. Malerlæren tiltalte ham imidlertid aldeles ikke, og kunde det heller ikke. Han havde ei alene fra sin tidligste Barndom, baade i Hjemmet og hos sin Bedstemoder, med stor Begjærighed lyttet efter ved mange livlige Samtaler om Poesi og dramatiske Værker, navnlig af Shakspeare, Oehlenschläger, Ewald og Holberg, om udmærkede Kunstneres Spil, og om deres Stolthed og Glæde over det enthousiastiske Bifald, det havde vundet; men nogle Forestillinger, som han

havde været saa lykkelig at faa at se i Borups Selskab og paa det kongelige Theater, havde endydermere sat hans Fantasi i saa levende Bevægelse, at han allerede som halvvoxen Dreng brændte af Attraa efter at komme til Theatret. Medens han i sin Lære trolig, men uden Lyst, efterkom, hvad der blev ham paalagt, vare hans Tanker og al hans Higen saa stadig henvendte paa Skuepladsen, at han uafsladelig grublede over, hvorledes han skulde bære sig ad for at bane sig Vei til den. Han vidste vel, at hans Forældre vilde reise alvorlig Indsigelse imod, at han forlod en Lære, hvori han, efter deres Formening, med sit gode Anlæg til Tegning ufeilbarlig maatte med Tiden kunne erhverve sig Dygtighed til som Maler at skaffe sig større Sikkerhed for et fremtidig godt Udkomme, end det var at vente, at han som Skuespiller vilde være istand til at opnaa. Selv var han imidlertid i ungdommelig Fyrighed inderlig overbevist om, at dersom han blot maatte faa Lov til at komme paa Scenen, skulde han snart gjøre en saa afgjort Lykke, at de nok vilde føle sig beroligede, og i denne Overbevisning fandt han sig kraftig styrket og opmuntret ved at betragte, hvad hans Broder Michael, efter fem Aars ihærdige og klogt anvendte Flid, havde bragt det til. Michaels Debut i 1837 havde ingenlunde været lovende; man fandt dengang, med Rette, at han havde et tykt, hult og temmelig svagt Mæle, et usikkert, noget skelende Blik, var urolig i sine Bevægelser, skjødesløs i Holdning og overhovedet baade i det mimiske Spil og i sin heftige, stærkt staccaterede Diktion havde «noget Underligt». Ved omhyggelig Agtsomhed paa sig selv og utrættelig Iver i

at skole Legeme og Stemme var det imidlertid efterhaanden lykkedes ham saavidt at aflægge Feilene og tilbagetrænge det af «det Underlige», som ikke var Udtryk for det Eiendommelige i hans Geni, at dette endelig kom til Aabenbaring i tiltagende Klarhed og Fylde, og fornemmelig gjorde sig gjældende ved en ham egen gribende Inderlighed og Dybde i Følelsernes Yttring gennem Diktionen. I 1842 havde han arbeidet sig frem til at være den mest betydende af Scenens unge Kunstnere, og ved sit Genies forbausende raske og skønne Udvikling hos Publikum vundet en Anseelse, som bragte Vilhelms længe nærrede og med Møie kuede Lidenskab for Theatret til saa uimodstaaelig at bryde frem, at han rent ud erklærede for sine Forældre, at det var ham umuligt længere at holde det ud som Malerdreng: han maatte og vilde, hvad det end skulde koste, absolut forsøge at blive Skuespiller. Det var ei alene Forældrene, som ved indtrængende Forestillinger søgte at bringe ham derfra; men flere af deres med Forholdene ved Theatret nøie bekendte Venner forholdt ham alvorlig det Ubesindige i at forlade en god Profession, hvori han allerede havde gennemgaaet Læretidens første Halvdel, som var den besværligste, for, som Begynder, at vove sig ind paa en saa farlig Bane, der rimeligvis snart vilde føre ham til bitter Skuffelse. Og netop hans Broders Exempel, som havde virket saa opflammende paa ham, blev gjort ham til det værste Skrækk billede: han skulde af det se, hvor langsomt og imod hvor store Vanskeligheder endog et saa afgjort Geni kunde af Omstændighederne blive nødt til at kæmpe sig frem, og vel betænke, at han i sin Livfuldhed ikke vilde

være istand til at bevare den mageløse Udholdenhed, hvorved det kun var lykkedes den rolige, altid i sine Forsæt urokkelige Michael omsider at seire. Men Kunstbegeistringen gjorde ogsaa Vilhelm urokkelig, han var ikke at røre til at opgive sin Beslutning, men sparede tvertimod ikke paa Bønner, Taarer og Overtalelser for at bringe sine Forældre til at bifalde den. Endelig lykkedes det ham, og nu hjalp de ham endog med at gjøre de fornødne Skridt for at løse ham fra Malerlæren og komme ind i Kunstens Tempel. Efter at Bestemmelsen afgjørende var tagen, begyndte ogsaa hans Nærmeste at fortroste sig til, at den dog nok kunde faa et heldigt Udfald, saameget mere, som Naturen havde skjænket Vilhelm Meget, som hans Broder mæisommelig havde maattet tilkæmpe sig. Hvorvel kun halvsextende Aar gammel, var han noget over Middelhøide, havde en velbygget Figur, et opvakt, aabent Ansigt med store levende Øine, en let, rask Gang, frie, smukt naturlige Armbevægelser og en fyldig, velklingende og bæielig Talestemme, hvormed han kunde give sin tydelige og rene Pronunciation baade følelsesfuld Blødhed og ikke ringe Kraft. Han havde ikke, som Broderen, Noget at aflægge, Andet at tilegne sig, men kun at udvikle og forædle de ham af Naturen forundte, herlige Evner. Ogsaa var det paa en aldeles forskjellig Maade, at Brødrene søgte at arbeide sig fremad: medens Michael i Stilhed, under uafsladelig Grublen og ved hemmelige strenge Øvelser stræbte at vinde Dygtighed, higede Vilhelm kjækt og freidigt efter, strax og i betydelige Op-gaver, at komme til at vise sig paa Scenen, for der, med begeistret Anvendelse af sine naturlige Evner at tilkæmpe

sig Publikums opmuntrende Bifald, og ved dette at styrke sig til deres videre Udvikling under selve Rolleudførelserne.

Det var Bestemmelsen, at han skulde debutere i «Hakon Jarl» som Einar Tambeskjelver, og han havde begyndt at gennemgaa Rollen under Veiledning af Nielsen, der spillede Hakon, da en Sygdomsmelding fra Phister foranledigede, at han, med kun en Dags Varsel, den 16de Novbr. 1843 kom til for første Gang at betræde Scenen i «Erik og Abel» som Drengen Jørgen, der i Stykkets Nyhed var bleven udført af Nielsen med et eget stille og sindigt, men dog fast og energisk mimisk og deklamatorisk Udtryk, som gav den lille Rolle en slaaende Virkning. En saadan kunde den paa Scenen uvante Begynder vel ikke bringe ud af den, men ved sit Ydre, sin rolige Holdning og den Tydelighed og Vægt, som han med dæmpet Stemme vidste at lægge i sine faa Repliker, gav han dog Rollen et saa bestemt og betydningsfuldt Præg, at denne første Fremtræden overraskede Publikum og vakte gode Forventninger. De bleve ikke skuffede. Ved sin egenlige Debut, den 19de April 1844, godtgjorde han som Einar, der nylig var bleven meget utilfredsstillende spillet af en anden ung Skuespiller, tilfulde sit afgjorte Kald for Scenen. Saavel den glade, kjække Ungdomsfyrighed i Mødet med Hakon, som det kraftfulde Udbrud af ædel Harme i Offerlunden, havde et saa poetisk sandt og sjælfuldt Udtryk, at hans frie og raske Fremstilling levende mindede om Nielsens tidligere ypperlige Udførelse af Rollen og fremkaldte fortjent stærkt Bifald.

Efter en saa lykkelig Begyndelse brændte han af

Begjærlighed efter igjen at faa Leilighed til at udmærke sig, men hvorvel kraftig udviklet for sin Alder, var han dog endnu vel ungdommelig af Udseende til at kunne blive anvendt i Elskerfaget. I den følgende Saison opnaaede han derfor kun at komme frem i to Drengeroller: Filippo i «Statsmand og Borger», som han spillede med Liv og Lune, og Josef i «Pariserdrengen», der ved den Varme og naturlige Følelse, hvormed han gav de alvorlige Scener, gjorde megen Lykke. Men atter blev nu hans Taalmodighed sat paa en haard Prøve; thi de Roller, der kunde passe til hans Alder, ere overhovedet kun faa, og i det gangbare Repertoire fandtes ikke flere af dem. Hvor meget han end havde behaget i «Pariserdrengen», maatte han derfor vente hele to Aar, inden han kunde faa tilfredsstillet sin inderlige Længsel efter at vise sig i en Rolle; men denne var da ogsaa ret efter hans Hjer-tes Ønske og aldeles svarende til hans kunstneriske Natur og den Grad af Udvikling, som hans Eyner ved Aarene og Øvelsen vare komne til. Den 7de September 1846 gav han Alger i «Hagbarth og Signe» med en saa frisk og elskelig ungdommelig Kjækhed, sjælfuld Energi og dyb Følelse, at denne Rolle blev Publikum en herlig Bebudelse af, hvad han senere har svunget sig op til at være i Tragoedien. Efter at have spillet Alger fandtes der imidlertid ikke i Repertoiret en eneste betydelig Rolle, der egnede sig for ham, saalænge han ikke var fuldkommen udvoxet; den næste nye maatte han derfor finde sig i at vente paa, indtil han halvandet Aar efter blev det; men da forundtes ham ogsaa at kunne vise sig i en af de største og vanskeligste i det Fag, som herefter i Lyst-

spillet skulde blive hans. Den 6te April 1848 udførte han, som kraftig ung Mand med en herlig, anstandsfuld Theaterfigur, en særdeles tydelig og mândig velklingende Talestemme, elskværdig Frihed i Bevægelserne og Energi i det mimiske og deklamatoriske Udtryk, i «Cæsar de Bazan» Titelrollen, og gav den i sine Udsvævelser letsindige og kaade, men tillige aandfulde og dristige unge Adelsmands Humor, gemytlige Lystighed, heftige Opbrusen og Pathos med en Styrke og Naturlighed, der i flere Scener fremkaldte levende Bifald og vidnede om, at han snart vilde svinge sig op til at blive en udmærket baade flersidig og smagfuld Kunstner. I Begyndelsen af den næste Saison viste han, som den livsglade, ædelhjertede Charles i «Bagtalelsens Skole», at han ogsaa var elskværdig og følelsesfuld Fremstiller af det borgerlige Lystspils muntre Elskere.

Kun en og tyve Aar gammel havde Wiehe nu tildraget sig Publikums Opmærksomhed og Velvillie i den Grad, at han turde føle sig forsikkert om, at hvis der blot blev givet ham Leilighed til jævnlig at optræde i betydelige Roller, vilde han snart kunne arbeide sig frem til at blive en af Skuepladsens særlig yndede og som Følge deraf godt lønnede Kunstnere. Men hvor stærkt Bifald han end høstede, hver Gang han havde den Glæde at komme til at udføre en af de faa Roller, som han allerede havde spillet, var der kun liden Udsigt til, at han derved snart vilde faa sit Repertoire forøget med nye. Ikke alene vare de unge Helte i Tragoedien saavel som Elskerne i den og Lystspillet allerede ypperlig besatte med enten hans Broder eller Hultmann; men disse to, hver paa sit Omraade interessante Kunstnere, der nu stod i deres Talents fulde Flor,

nød en saa almen Yndest, at det maatte være baade Forfatterne og Bestyrelsen om at gjøre, ogsaa ved nye Stykkers Besætning fortrinsvis at faa dem anvendte. At han med Talent og Flid ikke kunde bringe det videre, end til med megen Møie omsider at faa sig tillagt kun 300 Rdl. i Gage, og det ikke engang fast, tog Vilhelm Wiehe sig ikke saa nær, som at han ved Besætningen af nye og gjenoptagne Stykker den ene Gang efter den anden maatte se sig forbigaaet med Roller, hvori han turde holde sig overbevist om, at han vilde kunne vinde levende Bifald. Da Theaterbestyrelsen i 1849 blev overdraget til Heiberg, gjorde han sig Haab om at komme til større Virksomhed, og det med Grund; thi Heiberg havde med Varme omtalt ham som «et meget lovende Talent, der var i en frisk og sund Udvikling, uden Smitte af Maneer eller Effektjageri». Men da Heiberg efter det Held, hvormed han allerede var optraadt, ikke vilde belemre ham med karakterløse Smaaroller, saa han sig i de første fire Maaneder af sin Embedsførelse kun istand til at tildele ham to Roller, som, om de end ikke vare af synderlig Betydenhed, dog gav ham Leilighed til at vise sig for Publikum i sit egenlige Fag, nemlig Maleren Antonio i det gjenoptagne Drama «Christian den Fjerdes Dom» og Benedict i Bredahls nye Tragoedie «Knud Svendssøn». Det blev ham imidlertid kun til liden Baade, eftersom begge Stykkerne strax maatte henlægges. Derover trøstede han sig dog saameget lettere, da han alligevel for en Tid maatte forlade Kunstnerens Bane for at betrede Fædrelandsforsvarerens. Just som «Christian den Fjerdes Dom» bestemtes til Henlæggelse, blev han indkaldt til Soldat. Vel tog han Afsked fra de

mange Venner, som hans aabne og freidige Væsen allerede havde erhvervet ham ved Theatret, med Haab om «snart igjen at komme med dem paa Brædderne;» men «han vilde dog først lade høre fra sig som kjæk Soldat.» Og det lod han ogsaa flere Gange. Meget afholdt af sine Krigskammerater og agtet af sine Foresatte som en paalidelig, i Kampen baade tapper og besindig Soldat, var han med i flere Træfninger, indtil han i Istedslaget, under et heftigt Angreb, blev saaret i det høire Ben. Lykkeligvis var Saa- ret, hvorvel temmelig farligt, helbredeligt saaledes, at han omsider kunde forlade Lazarethet uden at have lidt Skade paa sin Gang. Da han desuagtet var bleven uduelig til Krigstjenesten, ilede han derfor, efter at være udskreven, tilbage til Theatret. Heiberg modtog ham med Glæde og tildelte ham strax i Nyheden «Dronning Marguerites Noveller» Henri d'Albret, hvori han optraadte den 1ste Mai 1851, og som han gav med en ridderlig Anstand, Varme og smuk Naturlighed, der paany godtgjorde hans ualmindelige Talent for dette Slags Roller. Men allerede da tilhørte dette Talent ikke mere det kongelige Theater. Wiehe var meget mismodig kommen til Erkjendelse af, at Heiberg dog ikke for Øieblikket med sin bedste Villie vilde være istand til at skaffe ham et saadant Repertoire, at det derved kunde blive ham muligt at opnaa den kunstneriske Anseelse, som han følte, at hans Evner og Flid gav ham Krav paa, og da derhos Heiberg ikke formaaede at trænge igjennem med sin Indstilling om et Tillæg til hans ringe Gage, havde han rask besluttet sig til at modtage en Ansættelse ved Theatret i Christiania, hvor der bødes ham særdeles fordelagtige Vilkaar, og han tillige kunde være

sikker paa at komme til en for hans brændende Kunstiver tilfredsstillende Virksomhed.

Den 28de Mai 1851 forlod V. Wiehe det kongelige Theater med for niende Gang at udføre Henri d'Albret, og tog om Sommeren fra Kjøbenhavn, efter at han havde ægtet sin Forlovede, Skuespillerinden Ida Adami, som ogsaa var bleven engageret ved Theatret i Christiania. Den 11te September begyndte han sit Kunsterliv i Norge med i «Dronning Margareta» at spille Oluf, en Rolle, hvori hans naturligt kjække Væsen, mandige Ungdommelighed og herlige Talestemme ret gjorde sig gjældende, og han lagde en saadan Frihed, Kraft og poetisk Aand i Fremstillingen, at han strax rev Publikum med sig og vandt levende Bifald. Efter en saa glimrende Debut kunde han ikke være i Tvivl om, at der snart vilde blive givet ham flere store og interessante Roller, men vel om, hvorvidt det vilde være ham muligt i dem at holde sig paa den vundne Høide. Men han var begavet med den for Skuespilleren lykkelige Evne, hurtigt at komme til en rigtig og dyb Opfattelse af en ham tildelt Rolles Karakter, og allerede nu havde han ved flittig Øvelse skaffet sig et saadant Herredømme over sine Fremstillingsmidler, at han havde Dygtighed til bestemt og sjælfuldt at gjengive den Forestilling, han ved Fantasi og Studium var kommen til at gjøre sig om Digterens Intention. Han spillede baade i Lystspillet og i Tragoedien og udførte allerede i den første Saison, foruden Oluf, saa betydelige og forskellige Roller som Hernani, Don Juan af Østerrig og Møller i «Hr. og Fru Møller». Efter Saisonen foretog Selskabet sin sædvanlige Sommerreise til Drammen, Frederikshald, Christianssand, Arendal

og Laurvig, og overalt gjorde Wiehe ikke blot som Skuespiller glimrende Lykke, men vandt, fremfor sine Kunstfæller, entusiastisk Bifald som Deklamator. I den følgende Saison feirede han herlige Triumfer som Romeo, Tycho Brahe og Dick Rapid i «Den hjemkomne Nabob». Med enhver af de ni Saisoner, hvori han var ved Theatret i Christiania, satte han sig fastere i Publikums Yndest ved flere nye Fremstillinger, der vare af en saadan Forskjellighed, at han, afvejlende med Correggio og Axel, spillede Troels i «Barselstuen» og Kandestøberdrengen i «Den politiske Kandestøber».

Hans Hu stod imidlertid stadig til at komme tilbage til Fædrelandet, for at finde sin rette Plads ved det kongelige Theater, og Lykken syntes særdeles forekommende at ville komme hans Ønske imøde, thi i Slutningen af 1858 modtog han helt uventet fra Hauch, som dengang var Theaterdirekteur, et Brev, hvori det hed, at han, for at give det kongelige Theater Forherligelse og forøge dets kunstnerige Kræfter, ønskede at vinde for det en saa udmærket Kunstner, som Wiehe var bekjendt for at være, hvorfor han indbød ham til at opgive de Vilkaar, paa hvilke han vilde indtræde i dets Tjeneste. Sjøleghlad over saaledes med Et at staa ved Maalet og da det var paa høie Tid at opsige Engagementet, dersom han ikke skulde være nødt til at blive i Christiania endnu et Aar, underrettede Wiehe sin Direktion om, at han ved Saisonens Slutning udtraadte af dens Tjeneste. Men Hauchs Meddirekteur, Justitsraad Christensen, var ikke saa rundhaandet med Tilbud; han vilde forsigtig bevare Kassen imod at blive forpligtet til Wiehe for længere Tid, med mindre Publikums vedvarende

Bifald gav fuld Sikkerhed for, at det kunde ske med For-
 del. Til sin Forundring overraskedes Wiehe med et Tele-
 gram fra ham, hvori Tilbudet om Engagement vel blev gjen-
 taget, men saaledes, at det foreløbig skulde gjælde for «et
 Prøveaar». Da Wiehe allerede med Ære havde betraadt
 det kongelige Theaters Scene, og nu for mange Danske,
 der havde været i Christiania, var bekendt som en fuldt
 udviklet, talentfuld Skuespiller, fandt han sig fornærmet
 ved Forlangendet om, at han skulde spille «paa Prøve»
 og træde ud af sin fordelagtige Stilling i Christiania, for
 at faa et Engagement paa kun et Aar. Han opgav der-
 for strax Tanken om at modtage et paa denne Maade til-
 budt Engagement, men da han dog havde opsagt det, hvori
 han var, og ivrig ønskede at optræde i Kjøbenhavn, hen-
 vendte han sig til Erik Bøgh, Kasinos daværende Direk-
 teur, som ikke faldt paa at gjøre sig Betæneligheder ved
 hans Ansættelse, men kun i Modsætning til Direktionen
 for det kongelige Theater vilde indlade sig paa den for
 flere Aar, mindst ti, og dette maatte Wiehe atter være
 utilfreds med, da han kun ønskede Engagement i Forvent-
 ning om, at det vilde give Anledning til, at der af det
 kongelige Theater snart blev gjort ham et hæderligere Til-
 bud, og han da maatte kunne være fri til at modtage det.
 Med Kasino var det ham, som ønskede at slutte Engage-
 ment for kun et Aar, men det vilde Bøgh aldeles ikke
 indlade sig paa. Endelig kom man overens om at slutte
 det paa tre Aar.

Den 25de Mai 1860 tog han Afsked fra Christiania
 med, for et Publikum, der meget beklagede hans Bortgang,
 at spille Møller i «Hr. og Fru Møller», og den 1ste Sep-

tember optraadte han efter ni Aars Fraværelse første Gang i Kjøbenhavn, ved paa Theatret i Kasino at debutere som Prosper i «Kragetæer». De tre Aar, han spillede her, gav ham, i Roller som Sullivan, Tordenskjold og Almaviva i «Barberen i Sevilla» og «Figaros Bryllup», herlig Leilighed til at bevise, at han var kaldet til, i et ham værdigere Repertoire, at blive en af det kongelige Theaters bedste Prydelser.

Da han den 30te Mai 1863 endte paa Kasinos Brædder som Guillaume i Spektakelstykket «Bajads», var han ogsaa allerede fast ansat ved det kongelige Theater, hvor han den 1ste September debuterede som Axel i «Axel og Valborg.» Han kom i en for Skuepladsen lykkelig Tid: ikke alene var Nielsen død et halvt Aar, førend han debuterede i Kasino, og havde efterladt et betydeligt Repertoire, som for endel ikke kunde besættes med Nogen i det forhaandenværende Personale; men ikke mere end to Maa-neder efter at han nu, som moden og i flere Rollefag erkjendt udmærket Fremstiller, havde betraadt det kongelige Theater, skulde dette lide et endnu føleligere Tab, som Ingen uden han vilde være istand til at give Erstatning for. Hvor velkommen han var Skuepladsen, og hvor fast man nu var bleven overbevist om, at den i ham havde vundet en genial Kunstner, viste sig ogsaa deraf, at han allerede i sin første Saison ikke alene kaldtes til, foruden Axel, at spille Don Juan i Molières Komødie, Titelrollen i «Henrik af Navarra», Abel i «Erik og Abel» og Don Juan af Østerrig, men var den Eneste, der blev funden dygtig til at fremsige Prologen ved Sørgefesten for Frederik VII.

Der oprandt nu en gylden Tid for Wiehe. Rollerne strømmede ind over ham, og havde han ved sin første Fremtræden som ungt Menneske kunnet klage over ikke at have Noget at bestille, saa kunde han nu snarere med Føie anke over at blive overbebyrdet. Ikke blot Sørgespillet og det alvorlige Drama lagde Beslag paa hans Kræfter, ogsaa Komødien og Lystspillet fandt en udmærket Støtte i ham, og der gik ikke mange Nyheder over Scenen, uden at han var beskæftiget i dem alle. At han under denne rige, ofte maaske lidt for rige Virksomhed ikke altid fik Leilighed til at udarbejde hver enkelt Rolle saaledes, som han vilde og kunde have gjort, saafremt der var levnet ham den fornødne Tid dertil, det forstaaer sig af sig selv; men her var det dog, at hans sjeldne Evne til hurtig at opfatte og sætte sig ind i en Karakter særlig kom ham til Nytte; fik han en enkelt Gang ikke det fulde Billede frem, saa greb han alligevel sjelden eller aldrig fejl. Han var ikke med Urette Publikums Yndling, man lyttede med spændt Opmærksomhed og varm Begeistring, naar han med sin kraftige, fuldtonende Stemme, der var saa rig paa ædel Pathos, spillede en af de oehlenschlägerske Helteskikkelser, man fulgte med levende Interesse hans livlige Fremstilling af de mange forskellige Elskere i Lystspillet, og medens hans varme Erotik bragte mangt et Hjerte til at banke, manglede Kinden til at rødme, forstod han ogsaa den Kunst ved en let og livlig Diktion, ved overgiven klædelig Skjæmt at bringe sit Auditorium til Latter og Smil.

Naar han den ene Aften streng og alvorlig havde tordnet som Sigismund i «Madonna», var han Aftenen derpaa Letsindighedens elskværdige Repræsentant som Charles i

«Bagtalelsens Skole». Frasemageren Steensgaard i «De Unges Forbund» afløstes af den glade Frank i «Grøns Fødselsdag»; viste han sig ved den ene Forestilling som Alvorsmanden John Knox i «Marie Stuart i Skotland,» kunde han Aftenen derefter som Brienne i «Amors Genistreger» tumle sig med Lethed i de skjønne hertzeske Jamber. Ja, som Høidepunktet af Modsætningerne kan det vel anføres, at den mægtige, gribende Fremstilling af Skule Jarl i «Kongs-Emnerne» skyldtes den samme Kunstner, som kort i Forveien havde spillet Christen Madsen i «Gjenboerne».

Og naar vi saa gaa Rækken igjennem af alle de Skikkelser, som han har manet frem paa den danske Scene i de sidste femten Aar, hvor rigt, hvor omfattende er da ikke dette Galleri! Der er ikke mange danske dramatiske Forfattere, som ikke staa i Gjæld til ham; hvad de betroede ham, var lagt i gode Hænder; han forvanskede ikke det betroede Gods, men vogtede over det og udstyrede det saa rigt af sit Hjertes Indre, at Meget, hvori der kun var ringe Gehalt, ved hans Behandling blev paatrykt det ædle Gulds Stempel. Kunstnerbanen har vel været forholdsvis kort, men dog er han naaet langt frem paa den, saa langt, at de største og mægtigste Op-gaver bleve løste af ham. Lige saa skjøn og fuldendt hans Fremstilling af den romantiske Kong Pandorus i «Kjærlighed ved Hoffet» har været, ligesaa gribende og helstøbt har han skildret Hlade-Jarlen, og har end Sygelighed tvunget ham til nu — i en forholdsvis ung Alder — at maatte forlade Skuepladsen, saa kan han dog trække sig tilbage med Overbevisningen om at have virket «ei blot til Lyst» ved den Scene, i hvis Annaler han har indskrevet sit Navn med uforgængelige Træk.

Som Afslutning paa denne lille Kunstner-Biografi meddeles her en Fortegnelse over de Roller, Hr. Wiehe har spillet.

Paa det kongelige Theater:

1843.

1. Jørgen, 16 Novbr. i «Erik og Abel».
2. En ung Mediciner «Kammeraterne».

1844.

3. Første Ridder og
4. En Svend «Erik Glipping».
5. Einar Tambeskjelver,
19 April «Hakon Jarl».
6. Filippo «Statsmand og Borger».
7. Første Officer «Pigen i Lyon».
8. En Bondeknecht «Gioacchino».
9. Joseph «Pariserdrengen».

1845.

10. Frands Lehn «Tordenskjold».
11. Erik «Lykkens Blomst».
12. En Ceremonimester «Et Glas Vand».
13. Henrik «Venusbjerget».
14. Ramonneur «Røverborgen» (Uddrag).
15. En Tjener «Regimentets Datter».
16. Jens Sandbüchs «Den Stundesløse».

17. Aimars Svend	i «Røverborgen».
18. Anden Morder	«Macbeth».
19. Lorentzo	«Preciosa».
20. En Væbner	«Konning Volmer og Havfruen».
21. Lazarillo	«Don Cæsar de Bazan».
22. Gottfred	«Axel og Valborg».
23. Ullin	«Cameronerne».
24. Don Garcia	«Hernani».
25. François	«En Conspiration».
26. Hutter	«Gjenboerne».
27. Erin	«Uthal».
28. Alger	«Hagbarth og Signe».
29. Skomagerdrengen	«Hexeri eller blind Allarm».
30. En Gjæst	«Kean».
31. Thrym	«Amleth».

1847.

32. Jonathan	«Hun er afsindig».
33. Prinds Escalus	«Romeo og Julie».
34. Endrid hin Unge	«Axel og Valborg».
35. Grev Jacob af Halland	«Erik den Syvende».

1848.

36. Valentino	«Viola».
37. Don Cæsar	«Don Cæsar de Bazan».
38. Søren Torp	«En Spurv i Tranedands».
39. Charles	«Bagtalelsens Skole».
40. En Kjærling	«Den politiske Kandestøber».

1849.

41. Antonio	«Christian den Fjerdes Dom».
42. Benedict	«Knud Svendsøn».

1850.

43. Ung Siward i «Macbeth».
 44. Arved Bengtsen «Marsk Stig».

1851.

45. Henri d'Albret «Dronning Marguerites Noveller».

Paa Theatret i Christiania:

1851.

1. Oluf, 11 Septbr. «Dronning Margareta».
 2. Tristan, 18 Septbr. «Kong Renés Datter».
 3. Henri d'Albret, 25 Sept. «Dronning Marguerites Noveller».
 4. Henrik Grønberg «For Alvor».
 5. Saint-André «Badet i Dieppe».
 6. Adolf «Sparekassen».
 7. August «Pak!»
 8. Don Juan «Don Juan af Østerrig».
 9. Seaton «Æren tabt og vunden».
 10. Møller «Julegjæsten» eller «Lykken bedre end Forstanden».

1852.

11. Henri de Flavigneul «Naar Damer føre Krig» (o: Qvindens Vaaben».)
 12. Charles «Bagtalelsens Skole».
 13. Hernani «Hernani».
 14. Claus «Talismanen».
 15. Normann «Anna Colbjørns Datter».
 16. Søren «En Søndag paa Amager».
 17. Bernard «Emigranten og hans Datter».
 18. Saint-Ernest «Fruentimmerhaderen».

19. Møller	i «Hr. og Fru Møller».
20. Hertug Alfred	«Den hemmelige Agent».
21. Einar Tambeskjelver	«Hakon Jarl».
22. Hertzmann	«Den nye Barselstue».
23. Kammerherre Ritter	«Talismanen».
24. Edmond	«To Aar efter Brylluppet».
25. Ridderen af Ripafratta	«Mirandolina».
26. Mevill	«Kean».
27. Aage	«Mester og Lærling».
28. Samiel	«Jægerbruden».
29. Faulkland	«Medbeilerne».
30. Romeo	«Romeo og Julie».
31. Therigny	«O! Oscar!»
32. Orlando	«Livet i Skoven».

1853.

33. Edvard Frahm	«For ti Aar siden».
34. En Fremmed	«Lodsen».
35. Nemours	«Ludvig den Ellevte».
36. Tycho Brahe	«Tycho Brahes Ungdom».
37. Sering	«Kong Salomon og Jørgen
Hattemager».
38. Første Herre	«Recensenten og Dyret».
39. Dick Rapid	«Den hjemkomne Nabob».
40. René de Ranvière	«Ungdomssynder».
41. Axel Malmskjold	«Huldrebakken».
42. Jochum	«En Søndag paa Amager».
43. Valière	«Advokaterne».
44. Emil	«Pariserdrengen».
45. Octave	«Den Gamle».
46. Victor	«Syv militaire Piger».
47. Marlow	«Feiltagelserne».
48. Julius	«Naar Kjærlighed kølnes».

49. Brink	i «Huldrens Hjem».
50. Falkenberg	«Kunstnerliv».
51. Henning Verner	«Amors Genistreger».
52. Søren Torp	«Gjenboerne».
53. Carl Werner	«En Valgdag».
54. Don Juan	«Don Juan» (Komedie).
55. Ferdinand den Sjette	«Farinelli».
56. Francesco Boppi	«Statsmand og Borger».
57. Nebel	«En Fødselsdag i Slutteriet».
58. Georges Gossamer	«Munterheds Triumf».

1854.

59. Bertram	«Kongens Læge».
60. Frantz	«Berthas Klaver».
61. Jesper Ridefoged	«Erasmus Montanus» (ved en
Festforestilling 27 Jan. i An-
ledning af Hundredaars-
dagen for Holbergs Fødsel).
62. Harry	«Veien til Ødelæggelse».
63. Gustave Didier	«Verdensdamerne».
64. Edmond Varennes	«Kammeratskabet».
65. Claudio	«Drøm og Daad».
66. Falk	«Min Datter».
67. En Tjener	«Den unge Hovmesterinde».
68. Philip de Perelles	«Salomon de Caus».
69. Arthur Masham	«Et Glas Vand».
70. Chevalier de Villiers	«Ninon».
71. Benedict	«Blind Allarm».
72. Abel	«Erik og Abel».
73. Poul Flemming	«Elverhøi».
74. Axel	«Søstrene paa Kinnakullen».
75. Zacharias Stolpe	«Østergade og Vestergade».

1855.

76.	Gaston	i «Hr. Poiriers Svigersøn».
77.	Emmeric d'Albert	«En Lænke».
78.	Stein Skaftesøn	«En Aften paa Giske».
79.	Kjeld	«Guldbrandsdølerne».
80.	D'hennebon	«De Uafhængige».
81.	Major Selting	«Ringene».
82.	Coliche	«Coliche».
83.	d'Ancennis	«Min Stjerne (o: Min Lykkestjerne)».
84.	Hermann	«Han bliver myndig».
85.	Lucien	«Den lige Vei».

1856.

86.	Figaro, 13 Januar	«Figaros Bryllup» (Komedie).
87.	Georges Bernard	«En Brud ved Erobring»
(o: «Kamp og Seir»).
88.	Harald Haarderaade,
12 Febr.	«Væringerne i Miklagard».
89.	Gudmund Alfsøn	«Gildet paa Solhaug».
90.	Ingomar	«Ørkenens Søn».
91.	Fernand	«Altfor smuk».
92.	Chevalier d'Aubigny	«Gabrielle de Belle-Isle».
93.	Arthur Monlowe	«En Evadatter».
94.	Durantel	«De gyldne Snarer».
95.	Oscar Lambert	«Ungkarl og Ægtemand».

1857.

96.	Pandorus	«Kjærlighed ved Hoffet».
97.	Axel, 9 Febr.	«Axel og Valborg».
98.	Troels	«Barselstuen».
99.	Ernst	«Ægtemand og Frier».
100.	Stig Hvide, 19 April	«Svend Dyrings Hus».

101. Brandt i «Indkvarteringen».
 102. Polak «Thyre Boløxe».
 103. de Marsan «Fantasifeberen».
 104. Tadeo «Den Yngste».
 105. Halvard «Mellem Slagene».
 106. William Russell, 13 Dec. «Lord William Russell».

1858.

107. Moritz «Adrienne Lecouvreur».
 108. Knurremurre «En Ødeland».
 109. Essex «Grev Essex».
 110. Petruccio «Hun skal tæmmes.»
 111. Octave Delcroix «Skikkelige Folk».
 112. Lariche «Landsbytheatret».
 113. de Chavigny «Gesandten».
 114. Carl Selman «Misforstaaelse paa Misfor-
 staaelse».
 115. Don Cæsar «Donna Diana».
 116. Don Cæsar de Bazan «Don Cæsar de Bazan».
 117. Joseph «Deborah».
 118. Oakly «Den skinsyge Kone».
 119. Tristan «Damernes Fe».
 120. Thumelicus, 16. Dec. «Fægteren fra Ravenna».

1859.

121. Correggio, 4 Jan. «Correggio».
 122. Lionel d'Aubray «Salig Lionel».
 123. G. Chatelard «Sladder».
 124. Anton, 28 Feb. «Jægerne».
 125. Kraft «En Time paa Jerkind».
 126. Henrik, 31 Marts «Den politiske Kandestøber».
 127. Maurice «Jeg spiser hos min Moder».

128.	Rowland Rochester	i «Jane Eyre».
129.	Maxime Odier	«En fattig Mand's Eventyr».
130.	Maurice	«En Barndomserindring».
131.	James Morton	«Kvækeren og Dandserinden».
132.	Leander	«Fruentimmerskolen».
133.	Henri Melfort	«En Ungdomsdrøm».
134.	Germeuil	«Nina».
135.	Leander	«Julestuen».

1860.

136.	Pierre Chambaud	«Et godt Parti».
137.	Conrad Boltz	«Journalisterne».
138.	Octave d'Aubryon	«Den afdøde Fætter».

Wiehe optraadte sidste Gang paa Theatret i Christiania den 25de Mai 1860 ved sin Afskedsforestilling som Møller i «Hr. og Fru Møller» og fremsagde en Epilog.

Paa Kasino:

1860.

1.	Prosper Bloch, 1 Sept.	«Kragetæer».
2.	Guillaume, 2 Sept.	«Bajads».
3.	Chamilly af Montmorency	«Et Ægteskab under Riche-lieu».
4.	Obersten	«Fata morgana».
5.	Lionel d'Aubray	«Salig Lionel».
6.	Sullivan	«Sullivan».
7.	Edmond de Brienne	«Paa Jagt».
8.	Frands	«En Hævn».
9.	Vilhelm Holler	«Naar Saltkarret vælter».
10.	Pierre Chambaud	«Et godt Parti».
11.	Frants Halland	«For Alvor».
12.	Baron Villedeuil	«En Kop The».

1861.

13. Edouard Granville i «En Misforstaaelse».
14. Povitz, 28 Jan. «Hr. Lauge med den tunge
Haand».
15. Poul «Før Stormen».
16. Edgard «Camilla».
17. Edouard «Kapital og Arbeide».
18. Ladislaus «Tys!»
19. William Ramston «En rig Arving».
20. Frederik de Marsan «En Hovmester søges».
21. Grev Almaziva, 2 Okt. «Barberen i Sevilla» (Kom.).
22. Zarillo «Alverdens Gudsøn».
23. Curtis «Cora eller Slavinden».
24. Frank «Skrædderen og Naboben».
25. Gudmund Alfsøn «Gildet paa Solhaug».
26. Dr. Tholosan «Vore Venner».

1862.

27. Oscar Limberg «Handsken og Viften».
28. Tordenskjold, 18 Marts «I Dynekilen».
29. Henry Shorter «Den Ærgjerrige».
30. Alfred «Saadan er de Alle».
31. Don Cæsar de Bazan «Don Cæsar de Bazan».
32. Marquis de St. Cast «Paa Anfordring».
33. André Garnier «De Skabagtige».
34. Axel Malmskjold «Huldrebakken».
35. Petruccio «Hun skal tæmmes».
36. Emil Gunnarson «Smædeskriveren».
37. Albert de Rieux «Et sikkert Middel».
38. Aandernes Konge «Mer end Perler og Guld».

1863.

39. Shakespeare «Shakespeare som Elsker».

40. Carl den Tolvte i «Carl den Tolvte paa Hjemreisen».
41. Edvard Leslie «To Forlovelser».
42. Guillaume «Møllen i Marly».
- Wiehe optraadte sidste Gang paa Kasino den 30te Mai 1863 som Guillaume i «Bajads».

Paa det kongelige Theater:

(Numrene ere fortsatte fra 1851.)

1863.

46. Axel Thordsen, 1 Sept. «Axel og Valborg».
47. Don Juan, 29 Sept. «Don Juan» (Kom.).
48. Henrik af Navarra,
17. Okt. «Henrik af Navarra».
- Prolog af Frederik Paludan-Müller til Sørgefesten den
26de December for Kong Frederik den Syvende.
49. Abel, 26 Dec. «Erik og Abel»

1864.

50. Don Cesar, 12 Jan. «En Skillevæg».
51. Don Juan af Østerrig,
26 Jan. «Don Juan af Østerrig».
52. Don Juan de Mendoza,
12 Feb. «Spøg ikke dermed».
53. Biskop Sigismund, 12
Marts «Madonna».
54. Oberst Walter, 10 April «Dina».
55. Dusaure, 3 Sept. «Charlotte Corday».
56. Christian den Fjerde,
18 Sept. «Elverhøi».
57. Stig Hvide, 9 Okt. «Svend Dyrings Hus».
58. Jean Baudry, 29 Okt. «Jean Baudry».
59. Sir William, 4 Dec. «Tonietta».

1865.

60. Ottavio, 3 Febr. i «Advokaten og hans
Myndling».
Prolog af H. P. Holst den 12 Febr. i Anledning af
den 50de Opførelse af «Svend Dyrings Hus».
61. Hr. de Chavigny,
7 Marts «En Caprice».
62. Harald Haarderaade,
4 Mai «Væringerne i Miklagard».
63. Bjørn, 17 Mai «De to Armringe».
64. Ruy Gomez, 20 Mai «Man kan, hvad man vil».
65. Werner, 1 Sept. «Den lille Hyrdedreng».
66. Georges Morel, 18 Okt. «Prindsessen i den slumrende
Skov».
67. Albert Ebbesen, 29 Okt. «Elverhøi».
68. Olaf Trygvesøn, 14 Nov. «Hakon Jarl».
69. Axel, 23 Nov. «De Nygifte».
70. Frederik, 28 Dec. «Svogeren fra Kalifornien».

1866.

71. Bengt Lagmand,
25 Jan. «Brylluppet paa Ulfsbjerg».
72. Christian den Fjerde,
14 Febr. «Tycho Brahes Spaadom».
73. Murat, 19 Marts «Gioacchino».
74. Armand Colombet,
2 April «Ude og hjemme».
75. Tristan, 11 April «Kong Renés Datter».
76. Thorsten, 15 Mai «En Nat mellem Fjeldene».
77. Lord Elmwood, 13 Sept. «Formynder og Myndling».
78. Figaro, 4 Okt. «Barberen i Sevilla» (Kom.).
79. Kong Jacob, 21 Okt. «En Hof-Intrige».
80. Tordenskjold, 14 Nov. «Tordenskjold».

81. Amadeo Spina, 9 Dec. i «Juvelskrinet».

Prolog af H. Hertz den 23 Dec. i Anledning af den
150de Opførelse af «Elverhøi».

1867.

82. Bolingbroke, 4 Febr. «Et Glas Vand».
83. Brienne, 16 Febr. «Amors Genistreger».
84. Morten, 8 Marts «Tordenveir».
85. Bassanio, 10 April «Kjøbmanden i Venedig».
86. John Knox, 5 Sept. «Marie Stuart i Skotland».
87. Hasle, 6 Sept. «En Skavank».
88. Dorval, 8 Okt. «Kjærlighed og Politik».
89. Brandt, 25 Okt. «Indkvarteringen».
90. Elverkongen, 5 Nov. «Elverpigen».
91. Svend Tveskjæg,
14 Nov. «Palnatoke».
92. Dr. Ambrosio, 4 Dec. «Sent er ikke forsilde».

1868.

93. Grev d'Estaing,
14 Jan. «Marie Antoinette».
94. Oberst Standard,
12 Febr. «Ringens».
95. Eigil, 21 Febr. «Nornerne» (Forspil).
96. Christen Madsen,
1 Marts «Gjenboerne».
97. Stanislaus, 15 April «Christen og Christine».
98. Polyxenes, 2 Sept. «Et Vinter-Eventyr».
99. Morton, 10 Sept. «Kvækeren og Dandserinden».
100. Bernard, 24 Okt. «Slottet i Poitou».
101. Oluf, 14 Nov. «Dronning Margareta».

Wiehe feirede den 16de Nov. som Oluf i «Dronning
Margareta» sit 25 Aars Jubilæum som Skuespiller.

1869.

102. de Vertpré, 7 Jan. i «Enkens Mand».
 103. Halling, 13 Jan. «I den anden Verden».
 104. Alessandro, 5 Febr. «Tre Dage i Padua».
 105. Alfons, 28 Febr. «Pottemager Walter».
 106. Bertrand, 31 Marts «Rabbien og Ridderen».
 107. Edouard Frelsen,
 19 Mai «Ægteskabspolitik».
 108. Måns Johansson,
 1 Sept. «Farbror».
 109. William Russell,
 2 Sept. «Lord William Russell».
 110. Carl den Femte,
 6 Okt. «Dronning Marguerites No-
 veller».
 111. Skov, 18 Dec. «Geniets Komædie».
 112. Sommer, 29 Dec. «Det Uopnaaelige».

1870.

113. Steensgaard, 16 Febr. «De Unges Forbund».
 114. Frank, 20 Marts «Grøns Fødselsdag».
 115. Edvard Grant,
 27 April. «Et rigt Parti».
 Deklamation («Murad») den 2 Juni til Forestillingen
 for Ballettens private Pensionsfond.
 116. de Maurepas, 2 Sept. «Coliche».

1871.

117. Skule Jarl, 11 Jan. «Kongs-Emnerne».
 118. Marlow, 4 Marts «Feiltagelserne».
 119. Lord Herbert,
 22 Marts. «Moder og Søn».
 120. Hermansen, 11 April «Valgerda».

121. Otto Gerner, 13 Mai i «De lykkeligste Børn».
 122. Amtmand Gram,
 6 Sept. «Den eneste Feil».
 123. Posthumus, 4 Okt. «Cymbeline».
 124. Georges Bernard,
 18 Okt. «Kamp og Seir».
 125. Hakon Jarl, 14 Nov. «Hakon Jarl».
 126. Orgon, 19 Dec. «Tartuffe».

1872.

127. Sir Oliver, 5 Marts «En Kurmethode».
 128. Raymond, 17 April «Bagtalelse» eller «Badet i
 Dieppe».
 129. Michelangelo, 4 Mai «Correggio».
 130. Vilhelm Brun, 21 Mai «De hvide Roser».
 Optraadte den 4 Juni som Axel Hvide i Balletten
 «Valdemar» til Forestillingen for Ballettens pri-
 vate Pensionsfond.
 131. Valdemar Atterdag,
 27 Sept. «Syvsoverdag».
 Deklamation («Asgaardsrejn») den 27 Nov. til Fore-
 stillingen for de ved Stormfloden Skadelidte.

1873.

132. Henrik den Anden,
 7 Jan. «Bertran de Born».
 133. Stein Skaftesøn, 6 Feb. «En Aften paa Giske».
 134. Grev Robert de Noja,
 3 Mai «Christiane».
 135. Kong Pandorus,
 29 Nov. «Kjærlighed ved Hoffet».

1874.

136. Grosserer Block,
 6 Jan. «Helene».

137. Lorenzo, 14 April i «Romeo og Julie».
 Prolog af C. Ploug den 15 Okt. i Anledning af den
 nye Theaterbyggnings Aabning.
138. Kong Frederik den
 Femte, 18 Okt. «Tiderne skifte».
139. Obersten, 15 Nov. «Amors Genistreger».

1875.

140. Julien Chabrière,
 23 Jan. «Gabrielle».
141. Sigurd, 19 Febr. «Hærmændene paa Helgeland».
142. Tjælde, 15 April «En Fallit».
143. Asmund, 25 Mai «Fjeldsøen».
144. Peter den Store,
 5 Dec. «Keiserfesten paa Kreml».

1876.

145. Giboyer, 23 Febr. «Giboyers Søn».
146. Iron, 12 Marts «Irons Jagt».
147. René, 5 April «Kysset».
148. Rist, 19 April «I Overgangstiden».
149. Baronen, 2 Juni «Hvad er et Proverbe?»
150. Amalrik, 4 Okt. «Rolands Datter».
151. d'Estigny, 19 Dec. «Lady Tartuffe».

1877.

152. Henri, 7 Jan. «En høibaaren Gjæst».
153. Øystejn, 24 Jan. «Mellem Slagene».
154. Irwing, 11 April «En Opvækkelse».
155. Svend Dyring, 21 Mai «Svend Dyrings Hus».
156. Møller, 30 August «Hr. og Fru Møller».
157. Percy, 22 Sept. «Kong Henrik den Fjerde».
158. Præsidenten, 31 Okt. «Ferreol».
159. Tønnenes, 18 Nov. «Samfundets Støtter».

1878.

160. Liuvigild, 2 Jan. i «Kong Liuvigild og hans
Sønner».
161. Dal, 5 Marts «Den Hjemkomne».
162. Dorsai, 31 Marts «Et Kompagniskab».
163. Konsulen, 14 Sept. «Et ungt Menneske».
164. Robert Sten, 2 Okt. «Inden Døre».
165. Carl Fos, 17 Nov. «Vaarluff».
166. Hertug Johan, 1 Dec. «Erik den Fjortende, Konge
af Sverig».
167. Bernard, 29 Dec. «Familien Fourchambault».

1879.

168. Antonio, 23 Febr. «Kjøbmanden i Venedig».
169. Theseus, 30 Marts «En Skjærsommernatsdrøm».

Wiehe optraadte sidste Gang ved sin Afskedsfore-
stilling den 4 Juni 1879 som Hakon Jarl i 3—5
Akt af «Hakon Jarl» og fremsagde en Epilog af
H. P. Holst.

